

jo har en meget stor Erfaring i en saadan Kontrolvirksomhed, og som er den Myndighed, der bedst vil kunne haandhæve den.

Med Hensyn til Indtægten af dette Lovforslag kan den ikke opgives med tilnærmelsesvis saa stor Sikkerhed som ved det foregaaende, idet man ikke har nogen særlig Statistik over Omsætningen paa Kafeer, Restauranter og Hoteller; lad mig sige — hvis det ikke fremgaar af, hvad jeg allerede har sagt — at for Hotellernes Vedkommende er der naturligvis kun Tale om en Afgift af Fortæring, ikke af Leje af Værelser. Jeg har ment at være i høj Grad paa den sikre Side — det har man ogsaa i Skattedepartementet —, naar vi har anslaaet den beskattede Omsætnings samlede Beløb til ca. 150 Millioner, og en Afgift af 10 pCt herpaa skulde altsaa indbringe 15 Mill. Kr.

Det er en given Ting, at naar der paalægges forøgede Skatter, og navnlig naar der paalægges nye Skatter, rejser der sig en stærk Bevægelse derimod, og de Erhverv, som det gaar ud over, er i Almindelighed tilbøjelige til at mene, at nu trues de af en uigenkaldelig Ruin. Jeg har staaet overfor ganske det samme tidligere, da Forlystelseskatten blev foreslaaet. Der blev givet meget kraftige Profetier om de paagældende Erhvervs fuldkomne Ødelæggelse og Undergang ved denne Skat. Erfaringen har vist noget andet. Erfaringen har vist, at Forlystelselivet kunde leve med en saadan Beskatning, og den er endda under Krigen blevet fordoblet. Jeg tror heller ikke, at Skatter som disse vil trykke noget Erhverv til Jorden; men hvad jeg meget vel tror, er, at de er besværlige, at de er byrdefulde baade for den ene og for den anden. Det er jo Skatter i det hele. Skatter hører ikke til Livets Behageligheder for dem, der skal betale, og sandelig heller ikke for den, der skal udarbejde og foreslaa dem og staa for Skud fra alle de Mennesker, der er vrede over, at han netop har hjemsøgt deres Ene-mærker. Jeg tør maaske sige, at jeg endogsaa er i mindre høj Grad en Ven af Skatter, end de fleste Mennesker er, fordi jeg desværre har saa meget at gøre dermed.

Men man staaer absolut overfor en Nødvendighed. Intet andet Medlem vil kunne nægte, at som Forholdene ligger, med de Udgifter, der nu en Gang er nødvendige, og med de stærkt svindende Indtægter i de bestaaende Skatter, er det nødvendigt i nogen Grad at omforme Skatterne og ogsaa at finde visse nye Skatteklender. Jeg har her staaet overfor et Valg mellem lutter ubehagelige Ting. Jeg kunde naturligvis nok ad anden Vej have faaet de 15

Millioner, som Restaurationsskatten er anslaaet til, den Skat, som jeg personlig nødigt er gaaet til at foreslaa, og som jeg kun har foreslaaet, fordi jeg naaede til den Erkendelse, at en Nedsættelse af Jernbanetaksterne var absolut nødvendig, og jeg maatte have et betydeligt Beløb til Dækning af denne Nedsættelse. Jeg fandt dernæst, at Jernbanetaksternes Nedsættelse var en saa vigtig Ting for Erhvervslivet, at jeg ikke turde vige tilbage for den Ubehagelighed at forelægge en Skat, der i alt Fald vilde blive følt som byrdefuld.

Jeg kunde naturligvis have taget Beløbet paa andre Skatteobjekter. Jeg kunde f. Eks. have lagt en meget stor Afgift paa Kaffe, Te, Ris, Sago og lignende Artikler, saaledes som man en Gang forsøgte i Sverige, og som man gør det mange Steder i Verden. Jeg kunde ogsaa have taget en Tændstikskat, der dog ikke vilde have indbragt et nær saa stort Beløb. Og der kunde ogsaa tænkes andre Skatteobjekter. Jeg har dog foretrukket de to Skatteobjekter som de efter mit Skøn mindst generende, som dem, der i Virkeligheden vilde gøre mindst Fortrød, og hvorfor? Fordi det ene er et Luksusforbrug, det andet for største Delen — ikke fuldstændigt, det vil jeg ingenlunde sige, men for største Delen dog er et Luksusforbrug, og hvor det ikke er Luksusforbrug, saa dog et Forbrug, som væsentlig Ikke-Forørgere har, et Forbrug, man har, naar man er ude at more sig, et Forbrug som en nødvendig Udgift til ens Virksomhed, der falder sammen med andre nødvendige Udgifter som Jernbanebilletter og saa meget andet. Det var for mig langt at foretrække at lægge Skatten paa et saadant Forbrug fremfor at lægge den paa Hjemmets Nødvendighedsartikler. Det er overhovedet gaaet, som den røde Traad gennem disse Skatte-lovforslag, at saa faa Byrder som muligt maa lægges paa det jævne almindelige Forbrug og mindst af alt paa Hjemmets Forbrug.

Man har sagt, at det vilde blive en Skat, der særlig faldt paa Byerne, en Skat, som Landbruget vilde sidde og gnide sig i Hænderne over i Tilfredshed over, at den ikke faldt paa det. Jeg synes, det er meget lidt træffende at sige noget saadant. Thi i Almindelighed kan man sige, at denne Skat falder mindst paa Smaafolk, paa de stille Folk i alle Erhverv, man kan i det hele ikke sige, det er en Skat, der ganske særlig falder paa Byerne og skaaner Landet. Med det højt udviklede landøkonomiske Organisationsvæsen er i alt Fald de ledende indenfor Landbruget, de, der deltager i